

се интересуватъ твърдѣ много отъ тоя въпросъ; като истълюватели на тѣзи чувства италианскитѣ пълномощници правятъ приятелско възвание къмъ пълномощникитѣ на Турция и ги молятъ да приематъ предложението, което се подлага на Конгреса.

Прѣдсѣдателя казва, че туй прѣдложение ще се разгледа заедно съ чл. XV на С. Стефанскій договоръ, и мисли че то трѣба до се подложи на гласуване подиръ гласуването на рѣчений членъ, който се е вече разисквалъ въ девятото засѣдание.

Първий турски пълномощникъ се повраца на прочетения отъ гръцкитѣ пратеници погрѣди документъ и прилага слѣдующитѣ съображения:

„Слѣдъ изслушването на гръцкитѣ пратеници високото събрание рѣши да запази само декларацията на г. Делияни.

Като се опиратъ въ такъвъ случай на съдържанието на тая декларация, турскитѣ пълномощници могатъ да удостовѣрятъ, че Гърция не е повдигала оплаквания ерѣшу Турция и че тя не се е даже погрижала да основе своята постъпка предъ Конгреса на нѣкакво си начало отъ международното право.

Г. гръцкий пратеникъ изложи, че по причина на заселеното въ Гърция голѣмо множество рожденици изъ съседнитѣ турски области, движенията въ тѣзи области се отзѣзвали и на царството и че отъ това излязало за сношенията на двѣтѣ държави едно натегнувание, което щѣло да се премахне, ако се било дадало удовлетворение на гръцкитѣ желанія, които ужъ били съгласни съ интереситѣ на Европа и на Турция.

Като сподѣлятъ мнѣнието на гръцкий пратеникъ, колкото до взаимнитѣ отношения, които трѣбва да съществуватъ между двѣтѣ страни, турскитѣ пълномощници мислятъ, че тоя резултатъ не може да се достигне и оздрави, догдѣто Гърция не се отрѣче отъ идеитѣ, които сега исказва ужъ като вдѣхнати отъ тая истата цѣль.

Движенията, за които се поменува, сѫ происхождали отъ причини, които никакъ не сѫ зависили отъ Турция. Движението на 1854 съвпадна съ крымската война; а движението, което се свърши прѣди малко, бѣше отзивъ на събитията, които съчинахъ Европейска Турция дори до цариградскитѣ врата. Колкото до възстанието въ Критъ прѣзъ 1866, за него